ఊహా ఊర్వశి

వెళ్లేను పెళ్లికి వాళ్లందరితోటీ. పడవనిండా కిక్కిరిసి కూర్చున్నాము. పదిహేను మైళ్లు గోదావరిలో ప్రయాణం. ఎక్కింది ఏరువాక పడవ, పొంగుతూ తోసుకొచ్చింది సముద్రపు పోటు, తాటిచెట్టంత కెరటాలనెత్తి తిరగేస్తూ లేచింది గాలి. తెరచాపలు రెండూ బిగిసి పూరిస్తే కొయ్యలు కీచులు పెట్టాయి. ఎత్తి కుదేస్తూ ఇనపనాగలిలాగా పడవ నీళ్లని దున్నుతున్నాది.

పడవ హోరెగరగొడుతూ పెళ్లివారు గొడవ చేస్తున్నారు. వినవలసిన విషయాలే. మామూలు మానవుల మురికి జీవితం అంతా వాళ్ల సంభాషణలో విమర్శ కొస్తోంది. రంకులు, రోగాలు, కుతంత్రాలు, కృత్రిమాలు, పెళ్లిళ్లు, పురుళ్లు, అప్పొస్తులు – సర్వం వాళ్ల పిచ్చాపాటికి కీలకం అవుతున్నాది. జీవితాన్ని సారస్వతంలోకి ఎక్కించి విమర్శించ దలుచుకున్న సాహిత్యపరులకి అదంతా చాలా ఖరీదైన ముడిపదార్థం.

పదహారేళ్ల నా పెళ్లాం వాళ్ల మధ్య పెద్దా పేరక్కలా పేలాపన లోకి దిగింది. పదహారేళ్లదైతే యేం? ఇద్దరు పిల్లల్ని కని, అబ్బో, 'అమ్మ' అయిపోయింది. అమ్మలక్కలతో సరిగ్గా మాట్లాడుతోంది.

ప్రసాదరావు పెళ్లి, ఆఖరి కెలాగైతేనేం, అవుతోంది. అదృష్టవంతుడు. వేలకొద్దీ కట్నం దావుకొట్టున్నాడు. పద్దెనిమిదేళ్ల పిల్లని పెళ్లాడుతున్నాడు. పుస్తె ముడేస్తే చాలు రెక్కట్టుకొని అదే గదిలోకి లాక్కెడుతుంది.

పెళ్లి ప్రయాణంలో, పుచ్చపువ్వు లాంటి వెన్నెల్లో, నిండు గోదావరి మీద హెత్తారీ లేక పోయింది. పడవలో కళ్లని కదుపుతూ, ఒక్క పడుచు పిల్ల ఉంటే పడవలాగే మనస్సూ ప్రయాణం చేసును. గుండెలు పాడుకున్ను. ఆడాళ్ల జనాభా ఎక్కువగానే ఉన్నాది. కాని అందమైంది లేకపోతే అట్టేపోయే. పడుచుపిల్లకి కరవైపోయింది. అందుకే యీ దంప్పు.

వెళ్లేను పెళ్లికి. లగ్న సమయం. శుభ్రమైన పెళ్లికొడుకు ఎమ్మే చదివేస్తున్నాడు. పెళ్లి కూతురు గుజ్జంలాంటి కొండముచ్చు. వొంటినిండా నగలు, జరీచీర, తలనిండా పువ్వులు ధరించింది. అంచేత ఆమె నిడదవోలు స్టేషన్లో మనం చూసే వలీముఖం కాదు. సర్కసు ఎరీనాలోకి అలంకరించి తీసుకొచ్చే ఆడకోతి.

మూడు ముళ్లూ పడ్డాయి. తలంబ్రాలు పోసుకొన్నారు. పెద్దాళ్లకి కన్నుల వైభవంగా ఉన్నాది కల్యాణం.

నాకేం వెర్రా! ఎందుకొచ్చా నీ పెళ్లికి? ఈ మనుష్యుల మధ్యకి? మొగాళ్లంతా గాడిదలు. విజ్ఞాన దరిద్రులు. ఆడాళ్లంతా పందులు. వాళ్ల మొహాలు పిడతలు. మొగాళ్లంతా తండ్రులు (పితృదేవో భవ). ఆడాళ్లంతా తల్లులు (మాతృదేవోభవ). ఆడాళ్ల చంకల్లోనూ, మొగాళ్ల తొడల మీదా, పందిరిరాటల కెగబాకుతూ బిలబిల్లాడుతున్నారు పిల్లలు.

మంగళహారతి పళ్లెం పట్టుకుని నలుగురమ్మాయిలు పాట ప్రారంభించారు. భ్రాంతి అనుకున్నాను. కాని సరిగ్గా చూస్తే సత్యమే. అందులో చిట్టి ఉన్నాది.

చిట్టి పంథొమ్మిదేళ్లది. నా పెళ్లాంకన్నా మూడేళ్లు పెద్ద. నా పెళ్లాం పిల్లలతల్లి. చిట్టింకా అవివాహిత. పదివేలమంది పడుచులను చూస్తాము. అంతా సముద్రపు ఇసకలో అడుగుల్లాగ మనస్సులోంచి మాయమైపోతారు. చిట్టి రూపం చూచామంటే చెరక్కుండా మనస్సులో శాశ్వతంగా నిలిచిపోతుంది. "ఎందెందు" వెతికిచూస్తే "అందందు" దేముడు కనబడుతాడు. కాని 'అందం' ఒక్క చిట్టిలోనే కనబడుతుంది.

ఒక్కొక స్త్రీ మనస్సులో బాగా ముద్ర పడిపోతుంది. పదేపదే జ్ఞాపకానికి వొస్తుంది. ఒక్కొక్క స్త్రీ ఒక్కొక్క రసాన్ని హృదయంలో ద్రవింపచేస్తుంది.

మాలక్షమ్మ జ్ఞాపకానికొస్తే కరుణతో కళ్లు నానిపోతాయి. అంబాయమ్మ జ్ఞాపకానికొస్తే వొళ్లు గంగవెర్రులెత్తుతుంది. ఆవిణ్ణి గుమ్మంలోంచి 'ఛీఛీపో' అనాలి. వాళ్ల లచ్చి జ్ఞాపకానికొస్తే ఇంత నా బౌద్ధుని గుండెకాయ కసాయివాడిదై పోతుంది. లచ్చిని కొరతవెయ్యాలి. లేకపోతే పంజాబు పఠాలానికి 'బాల్' చెయ్యాలి. చిట్టి జ్ఞాపకానికొస్తే? సింహాసనం వేసి కూర్చోబెట్టి ఆరాధన చెయ్యడానికి మనస్సు ఆయత్తమౌతుంది. అందుకు కావలసిన పూజా ద్రవ్యాలు అమర్చుకొంటుంది!!

"ఏం చిట్టీ?" పలకరించాను. ఎంతో తహతహలాడి అవకాశం చిక్కించుకొన్నాను.

"రాత్రి నిన్ను చూశాను" అన్నాది చిట్టి.

"ఐతే పలకరించావు కావు!"

"ఎక్కడో మొగాళ్ల మధ్యనున్నావు. ఉంటావా?"

"మధ్యాన్నం పోవాలి."

"మావూరు రా."

"తప్పకుండా?"

అంతటితో సంభాషణ అంతమైపోయింది. చిట్టిని నేనూ ఆకర్షించాను. అది మాత్రం ఖాయం. కనబడ్డప్పుడల్లా ఎగాదిగా చూడదంటీ ఒదిలిపెట్టదు. చిట్టి నా మనస్సుని దెయ్యంలా పట్టుకుంది. ఒంటరిగా పడక కుర్చీలో కూర్చుంటే, ఎదురుగా నవ్వుతూ నిలబడుతుంది. కాఫీ తాగుతూ ఉంటే పీల్పు పీల్పుకీ దాని అధరం మీద కళ్లు వాల్తాయి. నిద్రలో కలకాదు. జాగ్రదావస్థలో ఉండగా చిట్టి లీల - నిజమైన చిట్టిలాగే వెచ్చగా బరువుగా మీదికొస్తుంది.

చిట్టి తండ్రి కృష్ణారావు ప్లీడరు. రోజు కూలి పావలా అయినా తెస్తున్నాడో లేదో, పెళ్ళంటే మాటలా! కట్నాలు పొయ్యాలి. ఈ జన్మకతగాడు పెళ్లి చెయ్యలేడు. చిట్టికి పంథొమ్మిదో యేడు! నాకు పెద్ద ఆశ పట్టుకున్నాది. చెరువులో తామరలా ఆశ బుర్రంతా చుట్టుకుంది. నా ఆశకల్లా హేతువు నా పెళ్లాం మళ్లా కడుపుతోటుంది.

ఆడదానికి ప్రసవమంటే పెద్ద గండం. తల్లీ పిల్లా ఏర్పాటు అయీ వరకూ ప్రాణాలు పిడికిట్లో పట్టుకోవలసిందే. ఈ మాటు ప్రసవంతో నా పెళ్లాం విధిగా చచ్చిపోతుందని నిశ్చయించుకొన్నాను. పెళ్లాం చావు కోరడం చాలా జాలికరమైన విషయం. ఆమెతో తృప్తి పొందకపోతే పై తిరుగుళ్లు తిరగొచ్చు. తిరిగినా నా పెళ్లాం ప్రతిఘటించదు. అందవికారి అయిన పెళ్లానికి ఆరోగ్యం, అడకువ, మొగుడంటే వెర్రి వ్యామోహం, ఏ వంక పెట్టి తిడదామన్నా అవకాశమివ్వని ప్రవర్తనా వుంటే ఎలాగ చావడం? దాని చావు కోరడం ఘోరాతి ఘోరం. కాని నా చిటికిన వేలుకింద పెళ్లాల రేఖలు రెండున్నాయి. ద్వితీయం ఎలాగూ తప్పదు. పెళ్లాం చచ్చిపోవడం, చిట్టిని పెళ్లాడ్డం ఖాయం.

'రెండో పెళ్లి వాడికిస్తారా" అని సందేహించడానికి నా విషయంలో భయం లేదు. చిన్నప్పుడే పెళ్లయింది కాబట్టి పిల్లలు కలిగారు. పట్టున పాతికేళ్లు లేవు. నా పెళ్లాంకన్నా చిట్టే మూడేళ్లు పెద్ద! నేను కట్నం అడుగుతానేమో అని వాళ్లే భయపడాలి. రెండో పెళ్లికి కట్నాలు కూడా ఎక్కడ అందానికి నా విషయంలో వీల్లేదు. నేను తండ్రికొక్క కొడుకుని. నాలుగు డబ్బులున్నవాణ్ణి. నాలుగు డబ్బులు తెస్తున్న వాణ్ణి. ఇలాగ పెళ్లాం చచ్చిపోతే అలాగ చిట్టితో పెళ్లి అయిపోతుంది.

ఈ మాటు నా వివాహం ఆదర్శప్రాయంగా జరగాలి. నా చిత్త సంస్కారం ఊరికే పోకూడదు. పూర్వం పెళ్లి ఐదురోజులు. పెళ్లివారి ప్రాణాలు తీస్తూ పీకల మీద కూర్చునేవారు. ఇప్పుడు పెళ్లంటే వో రాత్రి. మర్నాడంతా మర్యాదగా వెళ్లిపోవలసిందే. ఏకరాత్రి వివాహం సంస్కరణ రీత్యా ముందడుగే!

నా సంస్కరణ మరీ విపరీతం. పెళ్లంటే ఇద్దరు వ్యక్తుల వ్యవహారం. ఇద్దరు సాక్షులూ, రిజిష్టారు అవసరం. ఆజ్యహోమాలు, పురోహిత సంభావనలు, డిన్నరు పార్టీలూ, అన్న శాంతులూ పనికిరావు. కాణీకట్నం పుచ్చుకోను. పెళ్లానికి పసుపూ, కుంకం పెట్టనక్కర్లేదు. పెళ్లి సంతకాలు కాగానే చకోరదంపతులమైపోతాము. వెన్నెల్లో కెగిరిపోతాము.

మా యిల్లంతా పాడు పాడుగా ఉన్నాది. ముందు డాబామీద మేడ వెయ్యాలి. స్ప్రింగు మంచంకొని పట్టుపరుపు కుట్టించాలి. బెంగుళూరు వేసంగి కెళ్లి రెండు కుక్కలిని తేవాలి. ఇదంతా చిట్టి పెళ్లామైతే మాట. లేకపోతే ఏముంది? చిలకలు చెక్కిన మా తాతయ్య పందిరి మంచం, అట్టలు కట్టిన మా నాన్న పరుపు, ఉచ్చకంపుకొడుతూ నా పెళ్లాం నులక కుక్కి కలిస్తే నా పడగ్గది! చెప్పేదేమిటి? అవన్నీ నా పెళ్లాంతో మాయమైపోయి, చిట్టితో నా ఇల్లు మొగలాయి మహలై పోవాలి.

హమ్మయ్య! కాకినాడెళ్లేను, చిట్టి పిలిచిందని, నా పెళ్లాం ఎలాగా చచ్చిపోతుందని. పెళ్లికూతురు చూపుల కెళ్లేను. రామారావు పేటలో కృష్ణారావు గారింటికెళ్లేను.

"ఏం వోయ్, జ్ఞాపకమున్నాం? ప్రసాదం పెళ్లిలో కాబోలు చూశాం. కూర్చో. మరేమిటయ్యా మీ వూరి విశేషాలూ? మీ రాజుగారి పిల్ల లెక్కడున్నారు?" అంటూ కృష్ణారావుగారడిగారు.

"అక్కడే ఉన్నారండి."

"ఎప్పుడేనా కనబడతారా?"

"అప్పటప్పట."

"మనం కోట్లో కెళ్లొచ్చా?"

"ఖిలేదారుగారి నడిగి."

"రావాలోయ్ విజయనగరం. మీ మహారాజకుమార్ కూడా గట్టివాడే. ఈ మధ్య ఆయన స్టేటుమెంట్లు చెడ్డ ఘాటుగా ఉంటున్నాయి."

ప్లీడరుగారు విశాఖపట్నం హార్బరు మీద, వాల్తేరు విశ్వవిద్యాలయం మీద అరగంట హస్కు కొట్టేరు. ఇంతట్లో ప్లీడరు గారి పెళ్లాం, చిట్టీ నీళ్ల బిందెల్తో కొళాయి కెళుతూ కనబడ్డారు. చిట్టిని చూడ్డం అయింది. ప్లీడరుగారి పెళ్లాం కుశల ప్రశ్నలు వేసింది.

"ఏం వోయ్ ఎక్కణ్ణుంచేవింట?. పురుటొద్దులు కాబోలు! నీ పెళ్లాం అటూ ఇటూ తేలిగ్గా తిరుగుతున్నాదా?"

"కులాసాగానే ఉన్నాదండి."

"ఇక్కడా పుట్టింటా?"

"మా యింటే!"

"సరిసరీ! అన్నట్టు మూడో పురుడుకదూ... భోజనానికుండేం" అన్నాది. ఆ మాట ప్లీడరుగారనలేకపోయారు.

"ఉంటానులెండి."

"ఒస్తూ పోతూ ఉంటేనే చుట్టరికం. ఏవండీ! విశాఖపట్నంవాళ్ల మాట ఇతనితో చెప్పేరూ?" అని మొగుణ్ణడిగింది.

"జానేవ్! మరిచిపోయాను!" అన్నాడతను.

"సరిసరీ! అలాగే ఉంటుంది మన వ్యవహారం. ఇంకెప్పుడు చేస్తారండీ పెళ్లి? కన్యాదానమంటే గోదానమా? ఇద్దరు పిల్లలుపుట్టేకా, హో చెంప నెరిసేకా?"

"చిట్టికేనా పెళ్లి?" అనడిగేను.

"ఇంకెవరికోయ్!"

"తొందరేవింటి లెండి!"

"తొందర కాకేమిటోయ్?"

"అంత తొందరైతే నాకు చేసీయండి."

"ఛా!" అన్నాది చిట్టి.

"నా కన్నా మంచివాడు దొరుకుతాడా?"

"అలాగే అయితే అడిగేవ్! అబ్బో. నీ పెళ్లాం జుట్టట్టుకుంటుంది" అన్నాదావిడ.

"పెళ్లాన్నొదిలేస్తాను".

"సరిసరి! ఆ మూడోపిల్లో పిల్లోడో పుట్టనీ తాపీగా వొదిలేద్దువుగాని. నాయన్నాయన! దేవుడిలాగా వచ్చావు. ఆ సంబంధం గురించి కనుక్కొని భోగట్టా రాసిపెట్టు" అంటూ వీధిలోకి త్రోవతీసింది. తల్లి మాట్లాడుతూ ఉంటే పక్కగా చిట్టి చక్కగా నిలబడ్డాది. చిన్న మాట కలిపింది. నా కోరిక సిద్ధించింది. చిట్టిని నేనూ, నన్ను చిట్టీ తనివితీరా చూసుకొన్నాము. చిట్టి నీళ్లకెళ్లడం నామర్ధాగానే కనబడ్డా ఆమె చంకలో రేకు బిందె అందంగానే అమిరింది.

భోజనమైంది. కృష్ణారావుగారు విశాఖపట్నం వెళ్లి వారి ఎడ్రసు ఇచ్చి వాళ్ల స్థితిగతులను కనుక్కొని రాయమన్నారు. మంచి ఉద్యోగమే. సావిట్లో ప్లీడరుగారి టేబిల్ మీద 'జాన్ ఓ లండన్' పత్రిక కనబడ్డాది.

"ఇదెక్కడిది!" అనడిగాను.

"ఇంకొక ప్లీడరు గారిది. ఇదే కాదు. క్రైటీరియన్, మెర్క్యురీ, దిబ్బా దిరుగుండం తెప్పిస్తాడు. ఏంటో అతనిలాంటి పత్రికలన్నింటికీ డబ్బు తగలేస్తాడు! శుద్ధ క్రేకు" అన్నాడు కృష్ణారావుగారు.

'జాన్ ఓ లండన్' వగైరాలు తెప్పిస్తున్నవాడు శుద్ధక్రేకు! సంచిక పేజీలు తిరగేస్తే నేటి సారస్వతంమీద ఒక సనాతనుడి విమర్శ కనబడ్డాది. ఒక్క పేరా చదువుకోలేక పోయాను. అవతల గదిలో చిట్టి తిరుగాడుతున్నాది. అంత దగ్గిరలోవున్నా చిట్టికీ నాకు ఎంత ఎడమైనా ఉన్నాది. దాని వెనకాలే తిరిగే భాగ్యం ఉంటే? చిట్టి చిన్న ఘోషా పాటిస్తున్నాది. అంచేత వాళ్లసావిట్లో కూర్చోడం ముళ్లమీద కూర్చున్నట్టు ఉన్నాది.

"వస్తాను" అని లేచాను.

"బాబ్బాబు! ఉత్తరం రాయి. కట్నాలంటే నావల్ల కాదు. లాంఛనాల్లో లోపం చెయ్యను. వొచ్చినవాళ్లకింత అన్నం పెడతాను. ఇంత అన్నం ఉంటే ముడెట్టేస్తాను" అన్నాడు.

"కనుక్కొంటాను" అని బయలుదేరాను.

విశాఖపట్నం వెళ్లి చిట్టికి సంబంధం కుదురుస్తానా? వెడుతూనే ఉత్తరం రాశాను. వాళ్లకప్పుడే బరంపురంపిల్ల నిశ్చయమైపోయిందని. భయం పట్టుకుంది. నాకు తెలియకుండా చటుక్కుని చిట్టికి పెళ్లయిపోతుంది. కాని ఎంత దుస్సాధ్యమైనా సాధ్యంగానే కనబడుతుంది. చిట్టికి పెళ్లే అయితే దాని మొగుడు ఠారని చస్తాడు. అప్పుడు విధవని పెళ్లాడి సధవని చేస్తాను. చిట్టి విధవ అయితేనే మంచిది. నేను ప్రాధేయపడుతూ పెళ్లాడితే నా మీద స్వారీ చెయ్యొచ్చు. విధవ అయితే దీనురాలయి పోతుంది. దీనురాలును పెళ్లాడినవాడు దేముడైపోతాడు.

ఒకనాడర్ధరాత్రి నన్ను మా వాళ్లు లేపి మంత్రసాన్ని తీసుకురమ్మన్నారు. చీకట్లో పడి దేముడా అని వెళ్లేను. మంత్రసాని రాకుండానే నా పెళ్లానికి పురుడొచ్చింది. ఆడపిల్ల పుట్టింది. ఇహ నేను జాగ్రత్తపడక పోతే పెళ్లాం ఏటేటా తేలిగ్గా కని ఇల్లు నింపేస్తుంది. పురుడు దానికి గండం కాదు.

కాని చిట్టిదెయ్యం నన్ను వదిలిపెట్టలేదు. కోర్కెలు అణచివేస్తే మనో వికారాల కింద తేలుతాయి. కోర్కెలు సాఫల్యం చెయ్యడమో లేక జయించడమో మనం చేస్తూ వుండాలి. చిట్టితో కాపురం చెయ్యకపోతే ఇంకేం జన్మ? ఆ కోర్కెతో నేను కుంగిపోవలసిందేనా? లేదు లేదు. వాంఛా నివృత్తికి మార్గాలున్నాయి. లేని ఊర్వశితో కాపురం చెయ్యడాని కవకాశాలు న్నాయి.

ఏటొడ్డుకుపోయి ఇసక తిన్నెక్కి కూర్చో. భావగీతమోటి, నీకభిమానమైనది, కూనిరాగం తియ్యి. భావప్రపంచంలో కెళ్లి మనస్సుని ఊర్వశివైపు మళ్లించి ఊహించు. ఊర్వశి నీ పక్కనుంటుంది. నీ క్కావలసిన సన్నివేశాలు సంప్రాప్తమవుతాయి.

నీ పక్కలో పెళ్లామున్నదా సదవకాశం ఉన్నాది. పెళ్లాన్నే ఊర్వశి అనుకో, మనస్సుతో చూడు, మసిబొగ్గు మాణిక్యమైపోతుంది.

నిజంగా ఊర్వశిని తెచ్చి నీ కప్పచెపితే నువ్వు చాలా చిక్కుల్లో పడిపోతావు. సంసారికి ఊర్వశి దరిద్రదేవతా, దుఃఖకారణమూ అవుతుంది. ఊహోర్వశి రాజయోగాన్ని సిద్ధింపిస్తుంది. ఊహోర్వశిని పట్టుకొని 'చింబరేజో' అగ్నిపర్వత శిఖరాంచలాలకి షికార్లు పోవొచ్చు. ఆఫ్రికా ఎడారిలో బిడారి ప్రయాణం చేసి తోవలో నువ్వూ, నీ ఊర్వశీ గుడారం వేసుకొని ఉక్కాపీలుస్తూ లొట్టిపిట్టపాలతో కాఫీ పెట్టుకోవొచ్చు.

ఆ విధంగా చిట్టితో 'ఊహో ఊర్వశి' కాపరం చేస్తున్నాను. భావ కవుల ఆవేశం నాకు పట్టుకొందనుకుంటారు కాబోలు! భావకవిత్వం మీద అనాదరణా, కవితలో వాస్తవికత, అతివాస్తవికత అంటే అభిమానం ప్రబలిన తరవాతనే నాయీ మనో జాడ్యం – కాదు – మనో మనోజ్ఞత!

నా భార్య మళ్లా గర్భవతి అయింది. ఇట్టే తిరిగొచ్చేయి నవ మాసాలూ! కొడుకుట్టేడని అత్తవారు శుభలేఖ పంపారు. బారసాల కెళ్లాను. బారసాల్లూ, సత్యనారాయణ వ్రతాలూ ఇష్టంలేనివే. అయితేనేం? శుభ్రమైన చాపూ, పెళ్లానికి చీరా, కొడుక్కి బంగారపు వొత్తులూ మామగారు పెట్టేరు. అంచేత పెళ్లాంతో పీటల మీద కూర్చొని అత్తారిని సంతోష పెట్టేను.

నెల కొక్కరోజు తక్కువచేసి, నడ్డిబిగించి, పెళ్లాం చంటాడితో టింగురంగామని వొచ్చింది. కాని చిట్టికింకా వివాహం కాలేదు. నాకు నలుగురు సంతానం!

చిట్టికి పెళ్లికావడం ఇప్పటికీ నాకిష్టం లేదు. పెళ్లే అయిపోతే జెలసీతో గింజుకుచస్తాను. చాలాకాలం ఎవరిదగ్గరా చిట్టి అన్న అందాలరాణి పెళ్లికున్నాదని మాట వరసకైనా చెప్పలేదు. ఎవడైనా పెళ్లాడేస్తాడేమోనని భయం! ఎంత మంది పెళ్లికొడుకులైనా చిట్టిని చూచారు. అందం

ఎవడిక్కావాలి? గెజిటెడ్ ఆఫీసరుగారి కూతురు కోతైనా సరే తెలుగు ప్రొఫెసర్లు పెళ్లాడతారు. చిట్టికింకా పెళ్లికాకపోవడం, జీర్ణించిపోయి, నాలో దురుద్దేశాలని రేపుతున్నాది. చిట్టికింకా పెళ్లికాకపోవడం తెనుగు యువకుల రసజ్ఞతా దారిద్ర్యాన్ని వెల్లడిస్తున్నాది.

చిట్టికింకా వివాహం కాలేదు. నాకు నలుగురు సంతానం. ఇప్పుడు చిట్టికి ఇరవయ్యొకటో ఏడు నిండిపోయింది. చిట్టి నా పెళ్లాంకన్న మూడేళ్ల పెద్ద!

❋

భారతి, మార్చి - 1945